

Arrest

**nr. 59 847 van 15 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 januari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. SCHORMANS, loco advocaat V. VAN AELST, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 augustus 1990.

Op 20 augustus 2010 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, als partner duurzame relatie. Op 17 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 20.09.2010 door K., I. (...), (...) Albanese nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid.

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: Een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Betrokkene werd op 25.06.2010 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met uitstel van 1 jaar, een geldboete van 1.500 eur (5.5 = 8.250 eur) en een bijzondere verbeurdverklaring voor de volgende feiten: verdovende middelen: invoer: vervaardiging: bezit: handel een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Uit het arrest van het Hof van Beroep blijkt dat betrokkene op heterdaad betrapt werd toen hij met twee mededaders 25 kg cocaïne uit een container haalden. Gezien de recente datum van de feiten en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde. Bovendien kan gesteld worden dat het private belang hier niet langer primeert boven het algemene belang.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"4.1. Volgens artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan de het verblijf van de E.G. vreemdeling slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde of van openbare veiligheid in zoverre deze maatregel uitsluitend gegrond is op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zichzelf geen motivering van deze maatregel.

Betrokkene werd op 25.06.2010 veroordeeld wegens invoer van drugs in mei 2009.

Hij kreeg hiervoor een gevangenisstraf van drie jaar en één jaar met uitstel.

Uit de veroordeling van het Hof van Beroep te Antwerpen kan men hoegenaamd niet afleiden dat betrokkene op dit moment een gevaar uitmaakt voor de openbare veiligheid. Integendeel zelfs, het Hof heeft net geoordeeld dat betrokkene geen gevaar uitmaakt door de openbare veiligheid en heeft een gedeelte van zijn straf met uitstel opgelegd.

Net doordat er een voorwaardelijke bestraffing werd uitgesproken kan men er van uitgaan dat betrokkene zich niet meer schuldig zal maken aan enige criminele feiten.

Enkel de strafrechtelijke veroordeling is niet voldoende om te spreken van een gevaar voor de openbare veiligheid.

Overigens werd de bestreden beslissing slechts genomen 6 maanden na de veroordeling door het Hof van Beroep.

Sinds zijn voorlopige invrijheidstelling in 2009 heeft verzoeker zich perfect gehouden aan alle regels van onze maatschappij en werd er geen enkel proces-verbaal meer opgesteld tegen verzoeker."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de door verzoeker gepleegde feiten van bijzonder zware aard zijn.

Bovendien werd hij op heterdaad betrapt en werd hij veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf waarvan slechts één jaar met uitstel.

Er kan in het licht van die onomstootbare feitelijke gegevens niet anders dan geoordeeld worden in de zin van het advies van het Parket bij het Hof van Beroep te Antwerpen, waarbij de Procureur - generaal een verblijfsverbod - na uitzitten van de straf - een verblijfsverbod gedurende tien jaar vooropstelde. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij beweert dat er een voorwaardelijke straf zou zijn uitgesproken.

Het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 25 juni 2010 stelt immers in het dispositief dat de gevangenisstraf drie jaar zal bedragen. Er wordt uitstel verleend voor een gedeelte van één jaar van de opgelegde gevangenisstraf en gedurende een periode van drie jaar.

Er kan bijgevolg niet worden beweerd als zou de bestreden beslissing zijn ingegeven door de eenvoudige veroordeling en als zou alle gevaar zijn geweken. De periode van uitstel gedurende drie jaar vervalt immers pas op 25 juni 2013.

Het eerste middel mist iedere grond."

2.1.3. Op 20 augustus 2010 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, als partner duurzame relatie. De verwerende partij neemt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij de verblijfskaart als een familielid van een burger van Unie geweigerd wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt, luidt als volgt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familie slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

(...)

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd (....)."

In artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet wordt aangegeven dat motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen niet mogen worden aangevoerd.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat, gelet op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij, haar verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid, waarna verwezen wordt naar de strafrechtelijke veroordeling van de verzoekende partij. Er wordt geconcludeerd dat uit de ernst en de nabijheid in tijd van de feiten blijkt dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde en dat gelet op de aard van de feiten tevens dient vastgesteld te worden dat het private belang niet primeert op het algemeen belang.

In voorliggende zaak werd een motivering voorzien die niet louter gebaseerd is op de door de verzoekende partij gepleegde feiten, er wordt verwezen naar de ernst van deze feiten, met name dat de verzoekende partij op 25 juni 2010 veroordeeld werd voor *"verdovende middelen: invoer; vervaardiging; bezit: handel een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Uit het arrest van het Hof van Beroep blijkt dat betrokkene op heterdaad betrapt werd toen hij met twee mededaders 25 kg cocaïne uit een container haalden."* en de zwaarte van de strafmaat. De verzoekende partij betwist deze feiten ook niet. Er is bijgevolg geen sprake van motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen. De Raad benadrukt in dit verband dat het niet kennelijk onredelijk is om een vreemdeling die recentelijk veroordeeld werd voor ernstige strafrechtelijke feiten te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert, met name dat het hof net geoordeeld heeft dat ze geen gevaar uitmaakt voor de openbare veiligheid, kan dit niet uit het arrest van

het hof van beroep afgeleid worden. In het arrest van het hof van beroep wordt uitdrukkelijk gesteld dat *“het (...) uiteraard (gaat) om bijzonder ernstige feiten, nu de beklaagden een actieve rol spelen in een bende die grote hoeveelheden cocaïne binnensmokkelt. Ze moeten beseffen welk groot gevaar drugs opleveren voor de volksgezondheid, maar laten zich enkel leiden door hun drang naar geldgewin.”* De gevangenisstraf werd enkel herleid omdat de verzoekende partij niet bovenaan de hiërarchie stond en een blanco strafregister had.

Waar de verzoekende partij stelt dat sinds haar voorlopige invrijheidsstelling in 2009 ze zich aan alle regels van onze maatschappij gehouden heeft, wordt erop gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij slechts sinds 13 juli 2010 voorlopig in vrijheid werd gesteld. Bijgevolg is dit argument weinig dienstig.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Het middel is ongegrond.

2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 43 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij stelt dat ze sinds enige jaren een stabiele relatie met mevrouw J.V. heeft en dat ze sinds haar voorlopige invrijheidsstelling samenwonen en instaan voor de opvoeding van de kinderen. De verzoekende partij wijst er tevens op dat zij samen met haar partner een kind heeft en dat zij de twee andere kinderen van haar partner erkend heeft. De verzoekende partij stelt dat er niet verwacht kan worden dat haar partner en de drie kinderen mee naar Albanië zouden verhuizen. Volgens de verzoekende partij is de enige manier om het recht op gezinsleven uit te oefenen dit in België te doen.

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing duidelijk maakt dat de familiale belangen van verzoeker niet opwegen tegen het gevaar voor de openbare orde. Hij spreekt die vaststelling niet op een aannemelijke wijze tegen. Evenmin maakt hij duidelijk op welke wijze, in de gekende omstandigheden de hoge internationale rechtsnorm die hij inroept zou geschonden zijn door de bestreden beslissing. Het middel is niet ontvankelijk, minstens niet gegrond.”

2.1.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet uit de feiten blijken dat de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift ze met haar partner samenwoont, dat zij een gezamenlijk kind hebben en dat zij de twee kinderen van haar partner erkend heeft. Dit blijkt ook uit het administratief dossier. Zij benadrukt dat er sprake is van een gezinsleven en dat de enige manier om dit gezinsleven uit te oefenen erin bestaat in België te blijven.

- Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu verwijst de verzoekende partij naar de gezinsband met haar minderjarige kinderen en het wettelijk samenwonen met haar partner. De verwerende partij betwist niet dat er in casu sprake is van een gezinsleven.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

- Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het gegeven dat de verzoekende partij vader van drie minderjarige kinderen is en wettelijk samenwoont met haar partner. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat *“Bovendien kan gesteld worden dat het private belang hier niet langer primeert boven het algemene belang.”* Bijgevolg heeft de verwerende partij op basis van het administratief dossier een belangenafweging gedaan en geconcludeerd dat het private belang van de verzoekende partij niet langer primeert op het algemeen belang. Er wordt nogmaals op gewezen dat uit artikel 8 EVRM geen verplichting voortvloeit voor een verdragsluitende staat om de keuzes van verblijfplaats van partners te eerbiedigen of gezinsvorming op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 juli 2008, Darren Omoregie e.a. t. Noorwegen). Op het ogenblik dat de verzoekende partij een relatie aanging en uitbouwde met haar partner wisten beiden dat de verzoekende partij een precair ‘verblijfsstatuut’ had. De verzoekende partij had geen verblijfsstatuut, slechts een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet lopend. De asielaanvraag van de verzoekende partij is definitief afgesloten op 31 januari 2008 met het arrest met nummer 6809 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, aan de voogd werd op 22 februari 2008 een bevel tot terugbrenging ter kennis gebracht onder het model van de bijlage 38, op 22 februari 2008 werd ook het attest van immatriculatie van de verzoekende partij ingetrokken, de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd op 7 april 2009 onontvankelijk verklaard en op 28 januari 2009 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk van de verzoekende partij te voltrekken wegens schijnhuwelijk (EHRM 26 april 2007, Konstatinov t. Nederland). Op 20 augustus 2010 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, als partner duurzame relatie. Voorts dient erop gewezen te worden dat opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, er niet alleen sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Te dezen toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan. In haar verzoekschrift verklaart de verzoekende partij dat het voor haar partner en drie minderjarige kinderen onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst, met name Albanië, maar de verzoekende partij laat na deze beweringen met een begin van bewijs te staven en/of te concretiseren. Voorts sluit de bestreden beslissing niet uit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag indient. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een

schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij nogmaals de schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet aanvoert, wordt er verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere grieven aan.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

giffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN